Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (deveto vijeće)

27. ožujka 2025.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Mjere povezane s nasljednim pravom – Uredba (EU) br. 650/2012 – Članak 13. – Nadležnost suda nasljednikova uobičajenog boravišta – Zakašnjela izjava o odricanju od nasljedstva iza umrlog koji je imao uobičajeno boravište u državi članici, koju dâ nasljednik koji ima uobičajeno boravište u drugoj državi članici”

U predmetu C-57/24 [Ławida][i],

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Sąd Okręgowy w Gliwicach (Okružni sud u Gliwicama, Poljska), odlukom od 24. listopada 2023., koju je Sud zaprimio 26. siječnja 2024., u postupku koji je pokrenula

BA, čiji je zakonski zastupnik BR,

uz sudjelovanje:

EQ, čiji je zakonski zastupnik XK,

CJ, čiji je zakonski zastupnik XK,

LF,

AA, čiji je zakonski zastupnik TB,

SUD (deveto vijeće),

u sastavu: N. Jääskinen (izvjestitelj), predsjednik vijeća, A. Arabadjiev i R. Frendo, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za poljsku vladu, B. Majczyna i S. Żyrek, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: poljski

[i] Naziv ovog predmeta je izmišljen. On ne odgovara stvarnom imenu nijedne stranke u postupku.

– za češku vladu, A. Pagáčová, M. Smolek i J. Vláčil, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, J. Hottiaux i W. Wils, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 13. Uredbe (EU) br. 650/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2012. o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznavanju i izvršavanju odluka i prihvaćanju i izvršavanju javnih isprava u nasljednim stvarima i o uspostavi Europske potvrde o nasljeđivanju (SL 2012., L 201, str. 107.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 10., str. 296. i ispravak SL 2019., L 243, str. 9.).

2 Taj je zahtjev upućen u okviru postupka koji je pokrenula BA, maloljetnica koja ima uobičajeno boravište u Poljskoj i čiji je zakonski zastupnik BR, a kako se na nju ne bi primijenili pravni učinci njezina propuštanja da u propisanom roku dâ izjavu o odricanju od nasljedstva iza ZJ-a, preminulog roditelja, koji je imao uobičajeno boravište u Njemačkoj.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uvodne izjave 7. i 32. Uredbe br. 650/2012 glase:

„(7) Pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta treba olakšati uklanjanjem prepreka slobodnom kretanju osoba koje se trenutačno susreću s poteškoćama u ostvarivanju svojih prava u kontekstu nasljeđivanja koje ima prekogranične implikacije. U europskom pravnom prostoru građani moraju imati mogućnost organizirati svoje nasljeđivanje unaprijed. Prava nasljednika i legatara, drugih osoba bliskih umrlom i vjerovnika nasljedstva moraju biti učinkovito zajamčena.

[…]

(32) Kako bi se pojednostavnio položaj nasljednika i legatara koji imaju uobičajeno boravište u državi članici koja nije ona u kojoj se bavi ili će se baviti nasljeđivanjem, ova bi Uredba trebala omogućiti svakoj osobi koja po mjerodavnom pravu ima pravo na nasljedstvo davanje izjava o prihvatu ili odricanju od nasljedstva, legata ili nužnog dijela, ili u odnosu na ograničavanje odgovornosti za dugove iz nasljedstva, te davanje takvih izjava u obliku koji predviđa pravo države članice njegovog uobičajenog boravišta pred sudovima te države članice. To ne bi trebalo spriječiti davanje takvih izjava pred drugim tijelima u toj državi članici koja su nadležna za primanje takvih izjava po nacionalnom pravu. Osobe koje odaberu iskoristiti mogućnost davanja izjava u državi članici svojeg uobičajenog boravišta trebale bi same obavijestiti sud ili tijelo koje se bavi ili će se baviti nasljeđivanjem o postojanju takvih izjava u roku koji je određen pravom mjerodavnim za nasljeđivanje.”

4 U članku 4. te uredbe, naslovljenom „Opća nadležnost“, određeno je:

„Sudovi države članice u kojoj je umrli imao svoje uobičajeno boravište u trenutku smrti imaju nadležnost odlučivati o nasljeđivanju u cijelosti.”

5 Poglavlje II. navedene uredbe, naslovljeno „Nadležnost”, uključuje njezine članke 4. do 19. Člankom 13. te uredbe, naslovljenim „Prihvat ili odricanje od nasljedstva, legata ili nužnog dijela”, predviđa se:

„Osim suda koji ima nadležnost odlučivati o nasljeđivanju prema ovoj Uredbi, sudovi države članice uobičajenog boravišta bilo koje osobe koja, po pravu mjerodavnom za nasljeđivanje, smije pred sudom dati izjavu o prihvatu ili odricanju od nasljedstva, legata ili nužnog dijela, ili izjavu kojom se želi ograničiti odgovornost dotične osobe za obveze iz nasljedstva, imaju nadležnost primati takve izjave ako se po pravu te države članice takve izjave smiju davati pred sudom.”

6 U skladu s člankom 15. Uredbe br. 650/2012, naslovljenim „Ispitivanje nadležnosti”:

„Kad se pred sudom države članice pokrene postupak o nasljednoj stvari za koji taj sud u skladu s ovom Uredbom nije nadležan, sud se po službenoj dužnosti proglašava nenadležnim.”

7 U članku 21. te uredbe, naslovljenom „Opće pravilo”, u stavku 1. predviđeno je:

„Osim ako je drukčije predviđeno ovom Uredbom, pravo mjerodavno za nasljeđivanje u cijelosti pravo je države u kojoj je umrli imao svoje uobičajeno boravište u trenutku smrti.”

8 Članak 23. navedene uredbe, naslovljen „Područje primjene mjerodavnog prava”, u stavku 1. i stavku 2. točki (e) propisuje:

„1. Pravo određeno prema članku 21. ili članku 22. uređuje nasljeđivanje u cijelosti.

2. To pravo posebno uređuje:

[…]

(e) prijenos na nasljednike i, ovisno o slučaju, na legatare imovine, prava i obveza koji čine ostavinu, uključujući uvjete i učinke prihvata i odricanja od nasljedstva ili legata.”

9 Poglavlje III. Uredbe br. 650/2012, naslovljeno „Mjerodavno pravo”, sadržava njezine članke 20. do 38. Članak 28. te uredbe, naslovljen „Valjanost oblika izjave o prihvatu ili odricanju”, određuje:

„Izjava o prihvatu ili odricanju od nasljedstva, legata ili nužnog dijela ili izjava kojom se želi ograničiti odgovornost osobe koja daje izjavu, valjana je u pogledu oblika ako ispunjava zahtjeve:

(a) prava mjerodavnog za nasljeđivanje u skladu s člankom 21. ili člankom 22.; ili

(b) prava države u kojoj osoba koja daje izjavu ima svoje uobičajeno boravište.”

Poljsko pravo

Građanski zakonik

10 Članak 1012. ustawe – Kodeks cywilny (Zakon o Građanskom zakoniku) od 23. travnja 1964. (Dz. U. br. 16, pozicija 93.), u verziji koja se primjenjuje u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: Građanski zakonik), određuje da nasljednik može prihvatiti nasljedstvo bez ograničenja odgovornosti za dugove umrlog (obični prihvat) odnosno prihvatiti nasljedstvo uz ograničenje te odgovornosti (prihvat na temelju popisa imovine – *beneficium inventarii*), ili se odreći nasljedstva.

11 U skladu s člankom 1015. tog zakonika, izjava o prihvatu ili odricanju od nasljedstva može se dati u roku od šest mjeseci od dana kada je nasljednik saznao za osnovu po kojoj je određen kao takav. Izostanak nasljednikove izjave u tom roku smatra se prihvatom nasljedstva na temelju popisa imovine.

12 Člankom 1018. stavkom 1. Građanskog zakonika predviđa se da je izjava o prihvatu ili odricanju od nasljedstva, koja je dana pod određenim uvjetom ili koja podliježe roku, ništava. Stavci 2. i 3. tog članka predviđaju da se takva izjava ne može opozvati i da se daje pred sudom ili pred javnim bilježnikom.

13 Člankom 1019. stavkom 1. Građanskog zakonika određuje se:

„Ako je izjava o prihvatu ili odricanju od nasljedstva dana u zabludi ili kao posljedica prijetnje, na nju se primjenjuju odredbe koje se odnose na nedostatke koji utječu na svaku izjavu volje, uz sljedeće izmjene:

(1) do odbijanja primjene pravnih učinaka izjave mora doći pred sudom;

(2) nasljednik mora istodobno izjaviti je li i kako prihvaća nasljedstvo ili ga se odriče.”

14 Na temelju članka 1019. stavka 2. Građanskog zakonika, nasljednik koji nije dao izjavu o prihvatu ili odricanju od nasljedstva u određenom roku zbog zablude ili prijetnje koja utječe na tu izjavu može izbjeći pravne posljedice nepoštovanja tog roka ako su ispunjeni uvjeti predviđeni u stavku 1. tog članka.

15 U skladu s člankom 1019. stavkom 3. Građanskog zakonika, odbijanje primjene pravnih učinaka izjave o prihvatu ili odricanju od nasljedstva mora odobriti sud.

Zakonik o građanskom postupku

16 Članak 628. ustawe – Kodeksa postępowania cywilnego (Zakon o Zakoniku o građanskom postupku) od 17. studenoga 1964. (Dz. U. iz 1964., br. 43, pozicija 296.), u verziji koja se primjenjuje u glavnom postupku, kao sud koji je nadležan u nasljednim stvarima predviđa sud u mjestu posljednjeg uobičajenog boravišta umrlog, a ako se njegovo uobičajeno boravište u Poljskoj ne može utvrditi, sud mjesta gdje se nalazi ostavina ili dio predmetne ostavine. U nedostatku takvih osnova, ostavinski sud je Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie (Općinski sud u Varšavi, Poljska).

17 Člankom 640. tog zakonika određuje se da se izjava o običnom prihvatu nasljedstva odnosno o prihvatu na temelju popisa imovine ili o odricanju od nasljedstva može podnijeti javnom bilježniku ili Sądu Rejonowy (Općinski sud, Poljska) na čijem se području nalazi prebivalište ili boravište davatelja izjave. Taj javni bilježnik ili taj sud bez odgode prosljeđuje tu izjavu, uključujući njezine priloge, sudu pred kojim se treba pokrenuti ostavinski postupak, ako su poljski sudovi nadležni. Takve se izjave također mogu dati pred tim sudom tijekom postupka za utvrđivanje nasljednih prava.

Glavni postupak i prethodno pitanje

18 BA, žaliteljica iz glavnog postupka, maloljetnica je koja ima boravište u Poljskoj. Srodnica je umrlog ZJ-a, koji je preminuo u Njemačkoj, zemlji u kojoj je imao svoje uobičajeno boravište.

19 Budući da je njezin zakonski zastupnik BR propustio dati izjavu o odricanju od nasljedstva iza ZJ-a, zbog pogreške u izračunu roka propisanog za davanje te izjave, BA je od Sąda Rejonowy w Gliwicach (Općinski sud u Gliwicama, Poljska), posredstvom osobe BR, zatražila da odobri njezino odbijanje da se na nju primijene pravni učinci takvog propuštanja.

20 Nakon što je navedeni sud odbio taj zahtjev za odobrenje, BA je podnijela žalbu protiv tog odbijanja Sądu Okręgowom w Gliwicach (Okružni sud u Gliwicama, Poljska), sudu koji je uputio zahtjev.

21 Sud koji je uputio zahtjev pita se obuhvaća li nadležnost sudova države članice uobičajenog boravišta svake osobe – za primanje njezine izjave o prihvatu ili odricanju od nasljedstva, legata ili nužnog dijela, ili izjave kojom se nastoji ograničiti odgovornost dotične osobe za dugove iz nasljedstva, kako je predviđena člankom 13. Uredbe br. 650/2012 – i situacije u kojima se od nacionalnog suda traži da odobri odbijanje da se na nju primijene pravne posljedice propuštanja davanja takve izjave u propisanom roku.

22 Smatra da usko tumačenje pojma „primanje” izjave, iz navedenog članka, dovodi do zaključka da su sudovi države članice uobičajenog boravišta osobe koja je dala izjavu o odricanju od nasljedstva nadležni samo za primanje takvih izjava. Slijedom toga, članak 13. navedene uredbe ne odnosi se na situacije u kojima nasljednik zahtijeva od takvog suda da odobri odbijanje tog nasljednika da se na njega primijene pravni učinci propuštanja da u propisanom roku da izjavu o odricanju od nasljedstva. Sud koji je uputio zahtjev navodi da iz tog uskog tumačenja članka 13. Uredbe br. 650/2012 proizlazi da u ovom slučaju nije nadležan za odobravanje odbijanja osobe BA da se na nju primijene pravne posljedice propuštanja o kojem je riječ u glavnom postupku i da su za odobravanje takvog odbijanja nadležni samo sudovi iz članka 4. te uredbe, odnosno, u ovom slučaju, njemački sudovi.

23 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, to je stajalište zagovarao nezavisni odvjetnik M. Szpunar, koji je u svojem mišljenju od 20. siječnja 2022. u predmetu C-617/20, smatrao da članak 13. Uredbe br. 650/2012 treba tumačiti na način da se ne primjenjuje kada je – kako bi izjave iz tog članka proizvodile određene pravne učinke predviđene pravom mjerodavnim za nasljeđivanje – potrebno da sud poduzme mjere koje nadilaze puko zaprimanje takvih izjava, poput donošenja odluke ili pokretanja postupka koji nije ostavinski postupak (mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Szpunara u predmetu T. N. i N. N. (Izjava o odricanju od nasljedstva), C-617/20, EU:C:2022:49, t. 38. i 39.).

24 Međutim, oslanjajući se na presudu od 21. lipnja 2018., Oberle (C-20/17, EU:C:2018:485, t. 42.), sud koji je uputio zahtjev navodi da se tim člankom 13., u vezi s uvodnom izjavom 32. Uredbe br. 650/2012, želi pojednostaviti postupke nasljednika i legatara, odstupanjem od pravila o nadležnosti predviđenih u člancima 4. do 11. te uredbe. Usto, kako bi se nasljeđivanje s prekograničnim implikacijama unutar Unije riješilo brzo, skladno i učinkovito, nasljednici bi trebali moći lako dokazati svoj status i/ili prava i ovlasti. Stoga se sud koji je uputio zahtjev pita može li područje nadležnosti suda iz članka 13. Uredbe br. 650/2012 obuhvaćati ne samo mjere povezane s primanjem izjave iz tog članka, nego i druge radnje tog suda poduzete u okviru ostavinskog postupka, uključujući odobrenje nasljednikova odbijanja da se na njega primijene pravni učinci propuštanja da se u propisanom roku dâ izjava o odricanju od nasljedstva.

25 Takvo je tumačenje u skladu i s ciljem Uredbe br. 650/2012, koji se, u skladu s njezinom uvodnom izjavom 7., odnosi na olakšavanje pravilnog funkcioniranja unutarnjeg tržišta, uklanjanjem prepreka slobodnom kretanju osoba koje žele ostvariti svoja prava u kontekstu nasljeđivanja koje ima prekogranične implikacije.

26 U tim je okolnostima Sąd Okręgowy w Gliwicach (Okružni sud u Gliwicama) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Treba li odredbu članka 13. Uredbe [br. 650/2012] tumačiti na način da se ne primjenjuje u situaciji u kojoj je, osim samog primanja izjave o odricanju od nasljedstva, za njezinu djelotvornost nužno, u skladu s odredbama države članice uobičajenog boravišta osobe koja daje izjavu, da je dodatno potvrdi sud, primjerice, u slučaju davanja te izjave nakon isteka za to predviđenog roka?”

O prethodnom pitanju

27 Svojim jedinim prethodnim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 13. Uredbe br. 650/2012 tumačiti na način da su sudovi države članice u kojoj uobičajeno boravište ima osoba koja odbija da se na nju primijene pravne posljedice propuštanja davanja izjave o odricanju od nasljedstva u propisanom roku nadležni za odobravanje takvog odbijanja.

28 Uvodno valja istaknuti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, iz zahtjeva za ujednačenu primjenu prava Unije kao i načela jednakosti proizlazi da se tekst odredbe prava Unije koja ne sadržava nikakvo izričito upućivanje na pravo država članica radi određivanja svojeg smisla i dosega treba u pravilu autonomno i ujednačeno tumačiti u cijeloj Uniji, uzimajući u obzir njezin tekst kao i kontekst te odredbe i cilj koji se želi postići propisom o kojem je riječ (presuda od 2. lipnja 2022., T. N. i N. N. (Izjava o odricanju od nasljedstva), C-617/20, EU:C:2022:426, t. 35.).

29 Kad je, kao prvo, riječ o tekstu članka 13. Uredbe br. 650/2012, tim se člankom određuje da, osim suda koji ima nadležnost odlučivati o nasljeđivanju prema toj uredbi, sudovi države članice uobičajenog boravišta bilo koje osobe koja, po pravu mjerodavnom za nasljeđivanje smije pred sudom dati izjavu o prihvatu ili odricanju od nasljedstva, legata ili nužnog dijela, ili izjavu kojom se želi ograničiti odgovornost dotične osobe za obveze iz nasljedstva, imaju nadležnost primati takve izjave ako se po pravu te države članice takve izjave smiju davati pred sudom.

30 Navedeni članak 13. tako predviđa alternativno nadležan sud čiji je cilj omogućiti nasljednicima koji nemaju uobičajeno boravište u državi članici čiji su sudovi nadležni odlučivati o nasljeđivanju u skladu s općim pravilima iz članaka 4. do 11. Uredbe br. 650/2012, da daju svoje

izjave o prihvatu ili odricanju od nasljedstva pred sudom države članice u kojoj imaju uobičajeno boravište (presuda od 2. lipnja 2022., T. N. i N. N. (Izjava o odricanju od nasljedstva), C-617/20, EU:C:2022:426, t. 37.).

31 Iz teksta članka 13. Uredbe br. 650/2012 također proizlazi da su sudovi države članice u kojoj nasljednik ima uobičajeno boravište nadležni samo „primati” te izjave (vidjeti u tom smislu presudu od 21. lipnja 2018., Oberle, C-20/17, EU:C:2018:485, t. 41.).

32 Stoga se taj članak 13. ne odnosi na nadležnost tih sudova za odobravanje nasljednikova odbijanja da se na njega primijene pravne posljedice propuštanja da u propisanom roku dâ izjavu o odricanju od nasljedstva.

33 Kad je riječ, kao drugo, o kontekstu članka 13. Uredbe br. 650/2012, valja podsjetiti na to da je taj članak dio poglavlja II. te uredbe, koje uređuje sve temelje sudske nadležnosti u nasljednim stvarima (vidjeti u tom smislu presudu od 2. lipnja 2022., T. N. i N. N. (Izjava o odricanju od nasljedstva), C-617/20, EU:C:2022:426, t. 36.).

34 Pravilo o sudskoj nadležnosti koje proizlazi iz tog članka 13., kako je navedeno u točki 30. ove presude, dopunjeno je kolizijskim pravilom iz članka 28. Uredbe br. 650/2012, koji je dio njezina poglavlja III. koje uređuje mjerodavno pravo i kojim se posebno uređuje valjanost, osobito u pogledu oblika, izjava o odricanju od nasljedstva. U tom pogledu valja istaknuti da su te izjave valjane u pogledu oblika ako ispunjavaju, sukladno točki (a) tog članka, zahtjeve prava mjerodavnog za nasljeđivanje (*lex successionis*) ili, sukladno njegovoj točki (b), zahtjeve prava države u kojoj osoba koja daje navedenu izjavu ima svoje uobičajeno boravište (presuda od 2. lipnja 2022., T. N. i N. N. (Izjava o odricanju od nasljedstva), C-617/20, EU:C:2022:426, t. 38.).

35 Iz zajedničkog tumačenja članaka 13. i 28. Uredbe br. 650/2012 proizlazi da između tih dvaju članaka postoji uska povezanost, tako da je nadležnost sudova države članice uobičajenog boravišta nasljednika za primanje izjava o odricanju od nasljedstva uvjetovana time da nasljedno pravo koje je na snazi u toj državi predviđa mogućnost davanja takve izjave pred sudom (vidjeti u tom smislu presudu od 2. lipnja 2022., T. N. i N. N. (Izjava o odricanju od nasljedstva), C-617/20, EU:C:2022:426, t. 40.).

36 Kad je, konkretno, riječ o sudskoj odluci, poput one koju zahtijeva žaliteljica iz glavnog postupka, kojom se odobrava nasljednikovo odbijanje da se na njega primijene pravne posljedice njegova propuštanja da u propisanom roku dâ izjavu o odricanju od nasljedstva, kako to predviđa nasljedno pravo koje je na snazi u državi članici nasljednikova uobičajenog boravišta, valja istaknuti da je, s jedne strane, članak 28. Uredbe br. 650/2012 osmišljen na način da se valjanost izjava iz tog članka priznaje, osobito kad su ispunjeni uvjeti predviđeni pravom države uobičajenog boravišta osobe koja daje izjavu, kada je to pravo primjenjivo (vidjeti u tom smislu presudu od 2. lipnja 2022., T. N. i N. N. (Izjava o odricanju od nasljedstva), C-617/20, EU:C:2022:426, t. 39.). S druge strane, takva sudska odluka o odobrenju očito ne predstavlja akt primitka izjave iz članka 13. te uredbe i stoga nije obuhvaćena područjem primjene tog članka.

37 Kao treće, to je tumačenje potkrijepljeno ciljevima koji se žele postići Uredbom br. 650/2012. Naime, u skladu s njezinom uvodnom izjavom 7., tom se uredbom nastoji olakšati pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta uklanjanjem prepreka slobodnom kretanju osoba koje žele ostvariti svoja prava u kontekstu nasljeđivanja koje ima prekogranične implikacije. U toj se uvodnoj izjavi, konkretno, navodi da, u europskom pravnom prostoru, prava nasljednika i

legatara, drugih osoba bliskih umrlom i vjerovnika nasljedstva moraju biti učinkovito zajamčena (presuda od 2. lipnja 2022., T. N. i N. N. (Izjava o odricanju od nasljedstva), C-617/20, EU:C:2022:426, t. 42.).

38 U tom pogledu, iz sudske prakse Suda proizlazi da se člankom 13. Uredbe br. 650/2012, u vezi s njezinom uvodnom izjavom 32., prema kojoj je cilj te odredbe pojednostavniti položaj nasljednika i legatara koji imaju uobičajeno boravište u državi članici koja nije ona u kojoj se bavi ili će se baviti nasljeđivanjem, želi pojednostavniti postupke nasljednika i legatara, odstupanjem od pravila o nadležnosti predviđenih u člancima 4. do 11. te uredbe (presuda od 2. lipnja 2022., T. N. i N. N. (Izjava o odricanju od nasljedstva), C-617/20, EU:C:2022:426, t. 41. i navedena sudska praksa).

39 Kao što je to navedeno u točki 30. ove presude, kako bi ostvario taj cilj, zakonodavac Unije predvidio je, u članku 13. Uredbe br. 650/2012, dodatnu nadležnost uz one predviđene u navedenim člancima 4. do 11. u korist sudova države članice uobičajenog boravišta osobe koja, među ostalim, izjavi da se odriče nasljedstva, za primanje takve izjave.

40 Međutim, iz sudske prakse Suda proizlazi da sudska nadležnost iz članka 13. Uredbe br. 650/2012 ima ograničen doseg koji stoga ne može obuhvatiti situaciju u kojoj je, kako bi izjave iz tog članka proizvodile određene pravne učinke predviđene pravom mjerodavnim za nasljeđivanje, potrebno da sud poduzme mjere koje nadilaze puko primanje izjave, kao što je donošenje odluke ili pokretanje postupka koji nije ostavinski postupak (vidjeti po analogiji presudu od 2. lipnja 2022., T. N. i N. N. (Izjava o odricanju od nasljedstva), C-617/20, EU:C:2022:426, t. 44.).

41 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 13. Uredbe br. 650/2012 treba tumačiti na način da sudovi države članice u kojoj uobičajeno boravište ima osoba koja odbija da se na nju primijene pravne posljedice propuštanja davanja izjave o odricanju od nasljedstva u propisanom roku nisu nadležni za odobravanje takvog odbijanja.

Troškovi

42 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (deveto vijeće) odlučuje:

Članak 13. Uredbe (EU) br. 650/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2012. o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznavanju i izvršavanju odluka i prihvaćanju i izvršavanju javnih isprava u nasljednim stvarima i o uspostavi Europske potvrde o nasljeđivanju,

treba tumačiti na način da:

sudovi države članice u kojoj uobičajeno boravište ima osoba koja odbija da se na nju primijene pravne posljedice propuštanja davanja izjave o odricanju od nasljedstva u propisanom roku nisu nadležni za odobravanje takvog odbijanja.

Potpisi